

ешъ, че кжщата ти лежи на една буца злато! Не разбрахъ, какво искаше да ми каже. Грабнахъ дветѣ жълтици, цѣлунахъ златната му дреха и си тръгнахъ.

На другия день колата се върна назадъ. Въ нея пшкеше болното момче.

Улицитѣ на София треперѣха отъ тропота на копита. По площадитѣ пищѣха гайди, бумтѣха тжпани. Цѣлиятъ градъ гърмѣше отъ викове

и пѣсни. Крепостъта бѣше проби-та. Царъ Крумъ празнуваше победата.

Бедниятъ човѣчецъ навлѣзе въ града.

— Защо ми даде две жълтици царътъ, — мислѣше си той и не ди-гаше глава, — и защо ми каза, че съмъ богатъ!

Детето слушаше клепалата, тропота на копитата и веселитѣ пѣсни на гайдитѣ и не мигаше.

Григоръ Угаровъ.

ЦАРЪ КАЛОЯНЪ

Победи свѣтли и достойни
възвеличиха Калоянъ,
че бѣ юначенъ, храбъръ воинъ,
боецъ на гордия Балканъ!

И като страховита буря,
понесена надъ върхове —
въ борбитѣ не веднажъ катурна
безчисленигѣ врагове.

И много лаври той спечели,
латинци хиляди плени,
и вънъ отъ роднитѣ предѣли
прослави земнитѣ си дни.

А днесъ, въ нощъта на вѣковетѣ,
като далеченъ фаръ блести,
и сякашъ съ конници напети —
напредъ къмъ подвизи лети!

Ненчо Савовъ

